

MAROSVÁSÁRHELYI KIR. ÜGYESZSEG
ÉRK. 1911. APRILIS HÓ 17.

VASÁRNAP

EGYHÁZTÁRSADALMI KÉPES CSALÁDI LAP

Felelős szerkesztő:
TÓTHFALUSI JÓZSEF
lelkész

Társszerkesztők:
Dr. Horváth Zoltán ügyvéd, az
Orsz. K. Sz. ügyvez. titkára.
Paál Gusztáv, ref. kollegiumi
tanár Maros-Vásárhely ::

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
M.-Vásárhely, Szentgyörgy-u.
9. szám, ref. lelkészi hivatal

Megjelenik minden vasárnap

ELŐFIZETÉSI ÁR:
Egy évre 5 K. — f.
Fél évre 2 K. 50 f.
Negyed évre 1 K. 25 f.
Egyes szám ára 10 f.

Kiadja: Az Erdélyi Református Egyház-
kerület „Kálvin Szövetsége“

XII. évfolyam.

Maros-Vásárhely, 1911. április 16.

16. szám

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Az Úr Jézus kereszt-halála

(Máté 26—27. Márk 14—15. Lukács 22—23. János 19.)

Az élet kenyere.

Ján. 6, 51.

Örök élet!

De vajjon kinek ígértetik ez? Senki-
nek másnak nincs része ezen ígéletben,
és az emberek közül senki sem mehet
a mennyországba ha csak nem az által,
hogy ő valóban és igazán a Krisztus-
sal táplálkozik. Ján. 6: 53.

Midőn a világ váltsága, ki az égből
szállt alá — Ján. 6: 51. — hogy az
embereket az örök haláltól megmentse
— midőn Ő jelenti ki ezen fontos
igazságot, akkor a föld kerekiségén min-
den bűnösnek kötelessége: vegye figye-
lembe azon borzasztó örök kinlódást,
melynek el kell reá nézve következnie,
ha föl nem veendi a szeretetteljes inté-
seket, melyeket Jézus ad.

Hallgass azért az intésre: Munkálkodj
nem az eledelért, a mely elvész, hanem
az eledelért, mely megmarad az örök
életre. Bűnös! Izlelted-e valaha e kenyere-
ret? Éhezted és szomjuhoztad-e valaha
epedve az igazságot? Érezted-e a bűn-
nek tövisét? Ha nem, rettegj; mert
ama borzasztó ösvény szélén állsz, mely
által a megtérni nem akarók Isten
országától örökre elszakíttatnak.

Ezen országban a táplálék tisztán
lelki, és ha te már itt a földön el nem
kezdész avval táplálkozni, ugy az égben
sem izlelheted azt meg soha, mert ott
csak a megváltottaknak van helye; és
ha te igazán nem érzed érzelmeid áta-
lakulását, és ha csak mindennemű bűn-
ről, melyek gondolataidban, szavaidban
és cselekedeteidben jelentkeznek, le nem
mondasz, bizonyára örökre el vagy
veszve.

Tekints oda! te a rémséges ösvény-
hez közelepsz. Még csak pár lépés a
bűn ösvényén és te tüstént az örök
kárhozatba merülsz, „hol az ő férgök

meg nem hal, sem az ő tűzök ki nem
oltatik“.

Siess és mentsd meg lelkedet! Mene-
külj a szentség hegyére a mi Urunkhoz
a Jézus Krisztushoz, egyed őt — az
élet kenyerét. Ne késsél egy pillanatig
se! Az irgalom ajtaja tárva van, lépj
be és mentsd meg magad.

Föltámadott.

*Halleluja! föltámadott a Krisztus
Nekünk csodás intő jelül,
Hogy lenne tanuság örökké,
Amaz örökélet jelül.*

*Hogy látnánk mi már — ne csak
[álom által,*

De színről-szinre a valót:

*A sir harmadnapos kődén túl,
Istent, az örökkévalót!*

*Halleluja, föltámadott a Krisztus!
Tiértetek, vérző szívek,
Kik a reátok mért keresztet
Tűrő hittel viselitek!*

*Ti értetek, ti árvák, elhagyottak,
Ti ártatlanul szenvedők . . .
Gyuljon ki sápadt arcotok ma,
A megüresült sir előtt!*

*Halleluja, föltámadott a Krisztus!
Reméljete, reméljete:
Ti Galgotára vont igazság,
Tövissel paskolt szeretet!*

*Megszégyenült a durva, gögös,
[ösvény,*

*A rút ármány, — ujjongjatok!
Husvét jön a Nagypéntekre
Föltámadott! föltámadott!*

Szabolcska Mihály.

A kereszt látványa.

A keresztrefeszítés nagyon közönséges látvány volt. A római birodalomban a rabszolgák nagy száma valóságos veszedelem volt az államra nézve. A rómaiak uralma rémuralom volt. Hogy a rabszolgákat megfélemlítsék, keresztalállal büntették őket, néha igen kicsiny vétékért is. Amint az utasok elhaladtak a fő utakon, a nagyok és hatalmasok házai előtt, egyáltalán nem volt szokatlan dolog hallani valamely keresztrefeszített rabszolga halállal vívódó rettenetes jajveszékelését vagy látni kinlódását.

Szomorú látvány volt ez. Hosszantartó halál! Az áldozat akkor halt csak meg, mikor végképpen kimerült. A kereszt szögei ugyanis nem a test valamely nemes részét tépték szét s a szenvedő erejétől függött, hogy meddig késett a halál. Néha napokig kellett a keresztben függni, hogy bekövetkezzék a szenvedések vége. Bizonyára elszomorított e látvány minden jólelkű arra menőt. Lealacsonyító hatással volt e halálnem azokra nézve is, akik azt végrehajtották. Senki nem lehet kegyetlen embertársához és nem alacsonyíthatja le azt anélkül, hogy ebből erkölcsileg néki több kára ne legyen. Nem csoda, hogy a római faj kemény, kegyetlen fajjá lett.

Az Úr Jézus keresztalála még különös látvány is volt. Ártatlan embert gyilkoltak meg Ő benne. Mit cselekedett, hogy ezt érdemelje? A bíró, aki elítélte Őt, kijelentette, hogy nem talál vétket benne. Az, aki elárulta Őt, visszavitte a pénzt és öngyilkos lett bánatában, mert — mint mondá — ártatlan vért árult el. Azok a bizonyos emberek, akik kivégezték Őt e borzasztó halállal, megvallották bűnüket az Ő tanítványainak és azzal a kérdéssel álltak elő, hogy miképp szabadulhatnak meg e vétéktől. Bizony, királyt gyilkoltak meg Jézusban. Az, amit vádképpen irtak feje fölé, igaz volt: „Ez Jézus, a zsidók királya.“ Isteni intéz-

kedés adta néki Dávid házának trónusát. Király volt Ő s király most is, királyságát elismerik mindenféle rangú és nemzetiségű emberek. E világ királyságai mindinkább az Urnak s az Ő Krisztusának királyságaivá lesznek. Jézusban azonban meggyilkoltak egy Isten-embert is. Aki a keresztben függött, az az Isten-Fia és Ember-Fia volt. Az isteni és emberi természet együtt alkotott egy egészet Jézusban. Isten megtestesült Fiát gyilkolták meg. Az anyaszentegyház az Ő vérén vásároltatott meg.

Ezen látvány a világtörténelem középpontja. Azon naptól kezdve, hogy Isten ígéretet tett, hogy az asszony magva megtöri a kigyó fejét, az emberek reménységgel tekintettek annak beteljesülése elé. A „Krisztus napja“ volt az, mit Ábrahám látott és örvendezett. Ez volt az a látvány, melyet a próféták Izrael hosszú történetének főpapjai s királyai jövendöltek. Azóta pedig az emberek úgy tekintenek vissza e látványra, mint a világtörténelem nagy fordulópontjára. Bizony e látvány élénk tárja az emberek bűneiért felfeszített Megváltót.

Mi volt a hatása arra a néptömegre, mely a kereszt körül volt? Hat hosszú órán keresztül álltak ott az emberek s nézték Jézus homlokán a halálos verítéket, nevettek halálküzdelmén, gunyolták, arcokat mutogattak rá s aljas szavakkal szidalmazták. Nagy hatással volt azonban a jelenet fensége; kijózanította őket a Szenvedő türelme és szelidsége s a közben történt természetfeletti események. Halála teljes összhangban volt azzal az étellel, mit közöttük élt le. Lehetséges-e, hogy csak közönséges csaló lett légyen s gyilkosai nem nagy bűnbe kevérték-e magukat? E gondolatok, a sötétség, a földrengés, a haldokló utolsó kiáltása, borzalommal, bánattal és félelemmel töltötték be szívöket s elhagyván e helyet, mellüket verve mentek be a városba.

A római századosra is nagy hatással volt ez esemény. E római katona

pogány vallású volt. Ő is, úgy mint többi polgártársai, kétségkívül megvetéssel tekintett a zsidókra. Hivatása megkeményítette szívét és közönyössé tette a kegyetlenséggel s vérontással szemben. Ama látvány azonban különbözött mindazon jelenetekről, miknek már szemtanúja volt. A szenvedőnek türelmes méltósága meghatotta őt. Átkok vagy kegyelemért való esdeklés helyett, imát hallott: „Atyám, bocsáss meg nekik, mert nem tudják, hogy mit cselekesznek!” A három óráig tartó természetellenes sötétség, a föld megrendülése lábai alatt, a sziklák szakadozása s a haldokló utolsó szavai: „Atyám, a Te kezeidbe ajánlom lelkemet,” meggyőzték őt afelől, hogy ez az Ember nagyon különbözött másoktól és kényszerítették őt vallomást tenni ekként: „Bizony, ez az Isten Fia volt!”

Az Ur Jézus barátai, éppen úgy, mint a zsidók általában, sokat vártak a Messiás eljövételétől. Vártak egy nagy földi királyságot, mely dicsőbb és nagyobb lesz, mint Dávid királysága. Ugy tekintették az Ő eljövételét, mint nemzeti életük egy új korszakának hajnalát. Ugy gondolták, hogy Ézsaiás próféta szavai szerint reményességük majd így teljesedik be: „Imé egy király uralkodik igazságban s a fejedelmek fők lesznek az ítélletében.” Ama látvány azonban véget vetett minden reménységeiknek. „Mi azt hittük, hogy Ő az, aki megszabadítaná Izráelt.” És ennek most vége! Mint az álomkép, úgy foszlott szét a jövőre vonatkozó minden fényes reményük. Nincs most már reményük, hogy nemzetük ujjászületik, mert hiszen lehetlenné van téve az a hatalom, az a fenéges változás, amit Ő érvényesíthetett volna. Ime, itt a vég s mily rossz vég! Nem csoda, hogy Jézus halála az ő barátai szívében és elméjében nagy szomorúságot, keserű csalódást idézett elő.

Arimathiai József és Nikodemus személyére azonban Jézus keresztje teljesen más hatást gyakorolt. Ezek is kö-

vetői voltak Jézusnak, de csak titokban, mert féltek a zsidóktól. Csak fél szívükkel merték Jézust védelmezni a tanácsban, melynek tagjai voltak és hamarosan el is hallgattatták őket. Most azonban, a kereszthalál láttára, teljes szívvel lépnek az előtérbe. Míg a tanítványok elhagyván a Mestert, elmenekültek, addig József bátran elment Pilátushoz és elkérte tőle Jézus holttestét; Nikodemus pedig segített neki levenni s illatos szerekkel bebalzsomozni s a sirboltba elhelyezni a testét. Ama látvány számukra az Isten hatalmává lett lelkiük üdvére és most már nyíltan Jézus tanítványai közé számíltattak. Bizonyoságot tettek Jézus iránt való szeretetükről a legmélyebb szomorúság és elcsüggedés óráiban.

A haldokló látor egész multja szégyennel volt tele. Közönséges gonosztevő volt, a társadalom szemetje, akitől ugyan senki sem várt semmi jót. Ahhoz nem fér kétség, hogy ő Jézusról többet tudott, mint amennyit feljegyez róla az evangélium. Lehet, hogy ott volt azok között a publikánusok és bűnösök között, akiknek Jézus prédikált s így ismeretes lett előtte a Megváltó szeretete és irgalmassága a kivettettek és bűnösök iránt. Ami még szükséges volt lelke megmentéséhez, azt elvégezhette a türelmes szenvedés látása a kereszten, a szelidség a gyalázkodással szemben, az imádság a gyilkosokért. Ama látvány meggyőzhette a látót, hogy e felfeszített ember a Krisztus, az Izrael királya. Így érthető meg imádsága: „Uram, emlékezzél meg rólam, mikor menédsz a te országodba.” A kereszt látása tehát képessé tette őt arra, hogy higgyen a Megváltóban. E látor lett az első gyümölcse a kereszt hatalmának.

Milliók hallották már a felfeszített Megváltóról szóló örömhirt, midőn nyíltan eléjük tárták a megfeszített Jézust. Mindazokról, kik büntől elnyomva a kereszthez jöttek, leesett a teher, úgy mint a Zarándok útjában, a Keresztyén nevű emberről. A lelkiismeret furdalását a kereszten kiömlött vér bé-

kességre változtatta. A megtört és boldogtalan szívek örömet és bocsánatot találtak. A reménytelen és segítség nélküli lelkek, akiknek élete már romba dőlt, örökéletet nyertek. E csodálatos hatás megváltoztatta utjaik irányát, életük célját; megfeszítettett számukra a világ és ők a világ számára.

És végül, hadd tegyük fel a kérdést kedves olvasónk, hogy milyen hatással volt reád a Jézus keresztiének látása? Mig milliók életét boldoggá s széppé tette, a te életedben mi változást idézett elő? Pál apostol erre nézve ezt írja a Korinthusiaknak (I. Kor. 1: 18): „A keresztről való beszéd bolondság ugyan azoknak, akik elvesznek, de nekünk, kik megtartatunk, Istennek ereje!” Néhány verssel tovább ezt írja: „Egyfelől a zsidók jelt kívánnak, másfelől a görögök bölcsességet keresnek, mi pedig prédikáljuk a Krisztust, mint megfeszítettet, a zsidóknak ugyan botránkozást, a görögöknek ugyan bolondságot, ámde magoknak a hivatalosoknak, úgy zsidóknak, mint görögöknek Krisztust, az Istennek hatalmát és Istennek bölcsességét!” Bolondság, botránkozás-e előtted a keresztről való tudomány, vagy erő, hatalom és bölcsesség? Nem alázta még meg lelkedet az Isten szeretetének az a csodás bizonyítéka, hogy Jézust, az ártatlant halálra adta érted, aki bűnös, gyarló ember vagy!? Miért történt ez? Miért nem hagyott Isten elveszni a bűnben, a kárhozatban? Bizonyára azért, mert a te lelked nagyon értékes Isten előtt, hogy ilyen váltságot szerzett érte; mert bizonyára ez értékes lelket olyan nagy veszedelem fenyegette, hogy azt csak ily isteni áldozat árán lehetett megmenteni! És te mégis megbotránkozónál és bolondságnak tartanád azt, mi Isten előtt a legnagyobb, a legtöbb, amit érted tett? Tekints a felfeszített Jézusra, fontold meg azon változásokat, miket halála előidézett milliók lelkében s az egész világtörténelemben! Lehetetlen, hogy látva ezeket, ne borulj le a Megváltó előtt s ne tanulj meg hinni és bizni Ő benne.

ISTEN IGÉJE

Husvétii elmélkedés.

I. Tesz. 4, 14.

A világtörténet legnagyobb, legnevezetesebb eseménye zajlott le e napon. Találkozunk az emberiség történetében más. nagy és nevezetes eseményekkel is, melynek lefolytára emberek milliói függesztették tekintetüket, melyeknek eldőlésétől hatalmas nemzetek jövő sorsa függött, de azok közül egy sem érdekelte az egész emberiséget. Oly gyakran előforduló dolog az a világtörténetben, hogy egy nép, mely hatalmas és nagy volt, egy döntő ütközetben elveszti hatalmi állását, másoldalról meg egy csekélyebb jelentőségű nép fényes hatalomra vergődik. Változónak vagyunk mindnyájan alávetve; a népek, nemzetek sorsa is Isten kezében van. Hiába sugározza körül egy ember, vagy egy nép homlokát a diadalnak fényes napvilága, lehet, hogy az az ember újra elveszti minden jelentőségét, vagy az a nép elsatnyul és elvesz, és csak a történet tartja meg a nevét!

De nem így van ez Isten országában! Ha az én nevem beiratott egyszer Isten választottainak könyvébe, örökre ott fog az ragyogni, s homlokomról az örök dicsőség koronáját semmi szél és vihar, a sorsnak semmi változása el nem fogja sodorni.

Ha valami nagy és nevezetes dolog történik Isten országában, a mennynek seregei soha meg nem szünő halleluját zenegenek annak dicsőítésére és a föld lakói szívből jövő hálaimeadságot mondhatnak azért a menny örökké áldandó Urának.

Jézus halálból való feltámadásának dicsőséges nagy ünnepét ünnepeljük e napokban. Én vagyok a feltámadás és az élet; a ki én bennem hiszen, ha meghal is, él. És valaki él, és hiszen én bennem, soha meg nem hal, — mondá: Jézus a halálból feltámasztandó Lázár atyjafiának, Márthának.

Én lelkem, kit az Ur, halálának érdemével megváltott, s feltámadásával arról biztosított, hogy testem nem marad örökké a porban, hanem rothadatlan dicsőségre feltámad egykoron, — óh mondjad e napon Márthának ama boldog hitet tanusító szavait: Uram, én hiszem hogy te vagy ama

Krisztus, az Istennek Fia, ki e világra jöendő vala.

A hitnek ünnepe a husvét. Ha lelket földhöz köti a test; ha nem tudsz föl-emelkedni a mennyeiekre néző hit szárnyain e sivár lét borongós ködéből a boldog örökkévalóság tulvilági otthonába: bizony, nem hiszed te a Jézus feltámadását sem, melyet pedig az újtestamentom annyi írója igazol, — és nem vagy boldog, mert a hitetlenség boldogtalanná teszi az embert.

A szentírás, csaknem minden lapján kötelességünké teszi a hívést, — hiszen a jó Isten boldoggá akarja tenni az ő gyermekeit.

S mit kell inkább hinnem, mint Jézusnak halottaiból való dicsőséges feltámadását, azt a nagy mennyei igazságot, a mely ha nem igaz, a levélíró apostol szava szerint hiábavaló az én hitem?! Mitsem ér a külső, a földi dolgokra támaszkodó hit, ha az én halhatatlanságra hivatásom felöli hitemet, Jézus feltámadásának boldogító tudatában, ott nem táplálom szívemnek mélyében.

A világtörténet, az emberi lélek történetének legnevezetesebb eseménye Jézus feltámadása. Megváltoztatta az az egész, Jézusban hívő világ arculatát. Nem tudja annak birtokában kétségbe ejteni az embert a legkeserűbb csapás, a legfájóbb szenvedés sem; nincs okunk többé félelemmel nézni a sirra, sőt boldog tudattal énekelhetjük:

Nincs már szívem félelmére
Nézni sirom fenekére,
Mert látom Jézus példájából,
Mi lehet a holtak porából.
Szünjete meg kétségeim,
Változtatok félelmeim
Reménységgé s örömökké,
Mert nem alszom el örökké.

A boldog hitnek, a vidám reménységnek ünnepe a husvét. A vidám remény deríti föl egyedül életünk egét, s a hit vonja föl arra a boldogság napját. Jézus feltámadása megtanította az emberiséget arra, hogy reménnyel tudjon jöendőjére tekinteni, s ezzel olyan gazdag örökség birtokába juttatta, a melylyel a világnak semmi kincse és gazdasága föl nem ér.

Jézus nem maradhatott a koporsóban,

mert neki dicsőséggel kelle megkoronáztatnia, hogy tudománya elterjedhessen.

Győzedelmi éneket zengek szívem mélyéből e napon, hogy a jó Isten megajándékozott engemet is lelkem halhatatlanságának drága hitével.

Édes Megváltóm, hitem dicsőséges Fejedelme, szólíts ki majd engem is ama nagy napon siromból, s tedd igazzá azon apostoli mondást: ha hisszük, hogy a Jézus meghalt és feltámadott, azonképen az Isten is azokat, a kik elaludtak a Jézusban, előhozza ő vele. Ámen.

Kegyesség utja.

■ ■ ■

Ha Krisztus eljöne . . .

Ha Krisztus eljöne, vajjon ma miként bálnának vele? Ezt a gondolatot Gorkij Maxim egyik kedves munkájában így dolgozta fel.

— A vallási gyűlölködés rakja a máglyát Madrid piacán. Egymáshoz kötözve viszik a kivégzéshez, a kegyetlen máglyahalálhoz azokat a szerencsétleneket, akik lelkiismeretük szabadságának vértanúi. A halotti ének felhangzik. A láng felettük összecsap, azután ismét csönd és sötét lesz. A kíváncsi tömeg szétozlik és a főinquisitor nyugodtan megy haza, kezében a pápai hatalom jelvényével, a kettős kereszttel, amelynek dicsőségére tömegesen irtották ki az eretnekeket. Mikor az egyik utcasarkon befordul, néhány nő és gyermek ül a kövezeten és egy szőke szelid arcú férfi beszél nekik a krisztusi szeretetről:

— *Gyermekeim! szeressétek egymást, mint én szeretlek titeket. Jót tegyetek azokkal kik titeket gyűlölnék, üldöznek és rágalmaznak.*

A pápa képviselője, az inquisitor eléjelen:

— Micsoda jögon mered te hirdetni itt Krisztus ígétjét? Fogjátok el! Majd holnap kihallgatunk.

Beviszik a börtönbe. De éjjel titokban lemegy hozzá az inquisitor, mert szelid szemével az az idegen férfi nagyon is a szívébe nézett. Mikor az ajtón bemegy, a fogoly odalép hozzá, átöleli, megcsókolja és így szól:

— Béke veled testvér! . . .

— Hát te ki vagy, hogy ilyen hangon mersz beszélni velem?

— Én vagyok — felelt az idegen, a fogoly — a te Urad, Krisztusod? Én vagyok, aki tanítványaimnak is előre megmondtam:

— *Eljön majd az idő, mikor üldözést szenvedtek az én nevemért s mindazok, akik titeket kineznek és megölnék azt hiszik, hogy ezzel tesznek szolgálatot Istennek.* Te is így gondolkozol, te szerencsétlen; ezt teszed a te testvéreiddel, pedig én nem erre tanítottam a világot. Én nem a gyűlöletnek, én a szeretetnek istene vagyok.

Az inquisitor lelkében megrendülve leborult előtt és így szolt:

— *Uram, Megváltóm, menj ki a nyitott ajtón, menj és menekülj rögtön, mert ha holnap a kihallgatáson is így beszélnél, téged is megégetnének.*

Bizonyára ma is így járna a Krisztus, mert mi csak szájunkkal predikáljuk a krisztusi szeretetet, a türelmet, alázatosságot, de ezek helyett gyűlölködünk, fondorodunk s vakságunkban Megváltónkat újra keresztre adnók.

KALVIN-SZÖVETSÉG

A Kálvin-Szövetség marosvásárhelyi ünnepnapjai.

Tudósításunk a múlt hétről lemaradván, ezúttal emlékezünk meg a Marosi Egyházmegye Kálvin-Szövetségnek e hó 1-én tartott közgyűléséről. Tárgya és tanulsága kétségtelenül olyan nagy fontosságú, hogy felülemelkedik a rendes sablonszerű gyűlésezéseken. Érezték azt maguk a tagok és a közgyűlésre a városról, vidékről egyformán szép számmal egybesereglett érdeklődők. A közgyűlést a gyülekezet éneke s *Tóthfalusi* József szövetségi alelnök imája vezette be, amely után *Csontos* Olivér világi elnök tartott buzdító, lelkes, munkára serkentő megnyitót. Az elmúlt idők tanulságaiból — erőteljesen rajzolta meg a jövő teendőit: az egyháztársadalmi építő-munka feladatait. Sajnos, hogy sokan világiak és lelkészek is, csupán szólamnak tekintik az

egyházársadalmi munkásságra való serkentő tanácsokat. Pedig ez romlásba vezet. A magyar, de különösen erdélyi Kálvinizmusnak egyöntetű céltudatos munkát kell teljesíteni s nem szabad parlagon hagyni egy ágát sem a társadalmi életnek, amelybe egyházas tartalmat önthetünk, hogy segítsük, erősítsük és boldogítsuk népünket. Az elnök megnyitója után *dr. Ravasz* László kolozsvári theológiai tanár, az Erdélyi Kálvin-Szövetség főtitkára tartott előadást a *Kálvinizmus jelentőségéről*. *Dr. Ravaszt* nem kell olvasóinknak bemutatnunk, de igaz örömmel vesszük, hogy őt megismerhette az a közönség, amelynek tagjai (köztük feles számmal más felekezetűek is) a legnagyobb elragadtatással emlékeznek vissza az ő elhangzott tanítására.

A kálvinista egyház ereje: hogy benne az Isten minden, az ember semmi. Minden az Isten dicsőségére, az Ő egyházának tisztaságáért, az igazság intenzitásáért. Semmi az ember dicsőségére, személyes előnyére; semmi a földi érdekekért, alacsony uralomvágyért, csak Isten, Isten egyedül! Mikor Kálvin felismerte önmagára nézve az isteni célgondolatot, a mikor meglátja, hogy Isten az akarat, a cselekvés, a tett Istene, a ki mindent a maga dicsőségére cselekszik, de a kinek mégis legfőbb ténye a kegyelem: attól a pillanattól kezdve nem tanácskozik „hussal és vérrel“, hanem az előbb még rendszerét csak elméletben építő ember a világtörténetben szinte páratlanul álló gyakorlati, szervező és reformáló munkát fejt ki, hogy az Istennek dolgai megjelenessenek. Az egyháznak élő, tevékeny egyháznak kell lennie, hiszen ereje a megváltó és megtartó kegyelem souverainitása. Az egyház tagjai meg vegyék komolyan, teljes felelősség tudattal az élő Istent, egyedül neki adjanak dicsőséget, egyedül az ő kegyelmében keressék az üdvösség bizonyosságát s e bizonyosság ott érvényesüljön az Isten akarata iránt való feltétlen engedelmisségben.

A Ravasz közel két órás előadása után *Tóth* László egyházmegyei titkár jelentései következtek, a melynek során felhatalmazást nyert arra, hogy az egyházmegyei Kálvin-Szövetség munkásságáról Évkönyvet szerkesszen.

A gyűlés jelentőségét volt emelendő *Phildiusz* Keresztély urnak a Keresztyén Ifj. Egyesületek világkövetsége főtitkárának vendéglátása is aki Megyercsy Béla lelkész-társunk, s magyarországi titkár testvérünk kíséretében jött el Genéből hozzánk. A vonatkésés miatt, csak a délutáni órákban érkezhettek s így a lelkész és tanítók számára d. u. 3 órától kezdve tartott egy érdekes és értékes konferenciát ajánlva és kérve a Ker. Ifj. Egyesületek alapítását s a meglevőknek a Világszövetségbe felvételét.

Phildiusz úr így jellemezte főbb vonásai-ban az egyesülést:

Ezek az ifjúsági egyesületek az u. n. párisi alapon szervezkedtek és elvükül azt a megegyezést fogadták el, amely 1855-ben Párisban létesült. Ez a párisi alap a lehető legszélesebb, mert a Krisztusban való hitet kívánja csupán a maga tagjaitól. *És pedig nem a dogmatika által formulázott hitet, hanem az evangéliomok Krisztusába vetett hitet.* Azt kívánja, hogy amint az evangéliomi Krisztus a bűnösöknek, a szenvedőknek, a betegeknek a barátja volt, úgy ők is kövessék, ők is támogassák egymást, egymás gyengeségét. Egymást a maguk erőtlenségében gyámolítsák és az Isten országát, amely úgy jön létre, hogy magunk sem tudjuk sem módját, sem idejét, minél szélesebb körökben előmozdítani segítsenek.

A keresztyén ifjúsági egyesületeknek ez a célja csak nyer erőben az által, hogy ugyancsak ez a párisi egyezmény a hazát és a hazának szeretését épügy megkívánja minden egyes tagjától, mint a Krisztusnak szeretését, tehát nem internacionális, a haza fogalmát, mint valami szűk fogalmat eldobó, hanem ellenkezőleg azt kívánja, hogy minden egyes azon a helyen, amelyre ő állítatott, töltsse be a maga hivatását; szolgálja azt a kört, amelynek szolgálatára épen születése, nemzetiségi hovatartozandósága által rendeltetett.

Ez teszi érthetővé, hogy ezeknek az ifjúsági egyesületeknek támogatása nemcsak a szülőknek, nem is csak az egyházaknak, hanem magának a nemzetnek, a hazának érdeke. Minél tisztább, erkölcsileg minél tökéletesebb ifjakat tudunk nevelni a hazának, a haza sorsa annál jobb kezekben van letéve és meglátszik éppen ezeknek a jobb kezeknek

a helyes munkája. Tehát egy nagy nemzeti cél az, ami azt kívánja, hogy ezeket az ifjúsági egyesületeket tőlünk telhetőleg minden anyagi és erkölcsi erővel támogassuk.

Az élénken és meggyőző hűséggel Megyercsy ur által tolmácsolt s itt csak éppen a lényegében kivonatolt beszéd után élénk eszmecsere volt, amelynek megindítója *dr. Ravasz* László érdekesen világította meg az Ifjúsági Keresztyén Egyesületek, szövetségének munkásságát s bár némely tendenciájukat nem is helyeselte, de a bővebb és kölcsönös tájékozás után kilátás nyílott arra, hogy az erdélyi ref. egyházkerületben folyó ifjúsági egyesületi munkásság is bekapcsolhatja magát a Phildiusz úr által képviselt tevékenységbe.

MI UJSÁG?

Olvassuk rendszeresen a Bibliát!

(Utmutató a Biblia olvasásához)

Feltámadás.

1911 április 16. Hétfő. Az Ő hatalmának ereje. Ef. 1: 19, 20. 17. Kedd. Reménységnek lelke. I. Pét. 1: 3—5. 18. Szerda. Életnek lelke. Róm. 8: 9—11. 19. Csütörtök. Fiuságnak lelke. Róm. 8: 14—17. 20. Péntek. Szentség lelke. Róm. 1: 4. 21. Szombat. Szeretetnek lelke. Gal. 5: 22—26. 22. Vasárnap. Feltámadás. Róm. 6; 1—14. Mit értünk „új élet“ alatt?

— **Boldog husvétii ünnepeket kívánunk lapunk olvasóinak.**

— **Báró Bánffy** Dezső egyházunk főgondnoka egészségi állapota a lapok egybehangzó értesítései nyomán napról-napra javul. Engedje az Úr, hogy mielőbb erőben, egészségben kezdhesse meg áldásos munkálkodását.

— **Méliusz püspök fája.** Debrecenből jelentik: Nemsokára hozzáfognak a református püspöklaknak és a szomszédos háztömbnek a lebontásához, hogy helyet nyissanak az egyház új bérpalotájának. Ezzel az építkezéssel veszedelembbe kerül a régi püspöklaknak világszerte híres botanikai csodája, az a fává nőtt cserje (Pongyola faszár — *Lycium barbarum* L.), amelyet valószínűleg 1561-ben ültetett Debrecen híres püspök-

papja, Méliusz Péter. A cserje tökéletesen elfásodott a püspöklak utcai fala tövében és az ablak vasrostélyán keresztül nyulnak ki fás hajtásai. Löfkovits Arthur, a városi muzeum igazgatója most beadványt intézett a városi tanácshoz és gondoskodást kíván a püspöklak természeti ritkaságáról. Az egyháztanács bizottsága javasolja a városnak, hogy vagy ültessék át most a fagyos földdel együtt a fát a szomszédos fűvészkertbe, vagy, minthogy az új utcaszabályozással a fa nem esik az építési vonalba, hagyják meg mostani helyén a régi ház fundamentumával együtt. A bizottság jelző-táblát is kívánt a föntartandó természeti emlékre függeszteni, ezzel a fölirással: „E fává nőtt cserje neve Pongyola fanzár — *Lycium barbarum* L. A hagyomány szerint a XVI. század közepe táján élt Méliusz Juhász Péter püspök ültette. Természetudósok is 430 évnél jóval idősebbnek tartják. Kegyelettel nézzetek reája.“

— **Én velem cselekedezed.** Egy kis fiucska, a kinek szívet megragadta a Megváltó szeretete, azon gondolkozott, hogy mutassa meg ő is a Megváltó iránt érzett szeretetét. Ő is elmondhatta, mint Péter Apostól: „Aranyom és ezüstöm nincs nekem“, így hát nem adakozhatott Isten országának munkáira. Kérte hát a Megváltót, mutassa meg neki, mit tehetne érte, s nemsokára fölfedezett a szomszédságában egy öreg, béna asszonyt, a ki egészen el volt hagyatva, senki sem törődött vele. Ki visz neki vizet? vagy fát? Ki gyújt nála tüzet? Ezeket a gondolatokat ébresztette föl az Úr Jézus a gyermek szívében. S eszébe jutott a fiucskának az a mondása, a melyet nem régiben tanult a vasárnapi iskolában: „A mit az öreg asszonnyal cselekszel, azt én velem cselekszed!“ S ettől fogva szabad óráiban, a helyett hogy a többiekhez futott volna játszani, az elhagyatott öreg asszonyhoz ment, hogy rajta segítsen.

— **Triesti általános biztosító társulat** (Assicurazioni Generali) Budapest, V., Dorottya-utca 10. és 12. A „Közgazdaság“ rovatában közöljük a Triesti általános biztosító társulat (Assicurazioni Generali), e legnagyobb, leggazdagabb és legrégebb biztosító intézetünk mérlegének főbb adatait. Teljes mérleggel a társulat mindenkinek,

aki e célból hozzá fordul a legnagyobb készséggel szolgál. Az intézet elfogad: élet-, tűz-, szállitmány-, üveg- és betörés elleni biztosításokat. Közvetit továbbá: jégbiztosításokat a Magyar jég- és viszontbiztosító r. t., baleset és szavatossági biztosításokat az Első o. általános baleset ellen biztosító társaság, valamint kezességi és óvadékbiztosításokat, eltulajdonítás, lopás, hűtlen kezelés és sikkasztás elleni biztosításokat és versenylovak telivérek és egyéb értéke- sebb tenyészállatok a „Minerva“ általános biztosító részvénytársaság számára.

A marosvásárhelyt főügynökség Agrár takarékpénztár r. t.

Olvassuk és terjesszük a Vasárnap egyháztársadalmi képes hetilapot.

HETI SZEMLE

A magyar nyelv a katonai perrendben.

Khuen miniszterelnök és Hazai honvédelmi miniszter vasárnap és hétfőn tárgyaltak Bécsben a véderőreform és a katonai perrend dolgáról. A tárgyalások során osztrák részről akkor, amikor állítólag már megvolt minden tekintetben az elvi megegyezés, úgy, hogy most csupán szövegezési munkák lettek volna hátra — váratlanul nehézségeket támasztottak. Ezeknek az osztrák akadékoskodásoknak meg is volt az az eredményük, hogy Khuen hétfőn Bécsbe telegrafálta Székely igazságügyminisztert. Ámde a három magyar miniszter együttvéve sem tudott boldogulni az osztrák urakkal, úgy, hogy Khuen kedden délben, amikor audiencián jelent meg az uralkodónál, kénytelen volt a felségnek azt a jelentést tenni, hogy megegyezést nem tudtak még csinálni és husvét után folytatniok kell a tárgyalásokat.

A klerikális Magyarországból. A Frankfurter Zeitung április kilencediki száma „Klerikales aus Ungarn“ címmel hosszabb cikket közöl, mely megdöbbenő informáltsággal csoportosítja az adatokat a klerikalizmus térhódításáról Magyarországon. A nagy német lap cikke megszivlelendő me-

mento gyanánt szolgálhat idehaza az illetékes tényezőknek arra, hogy ideje volna cselekedni valamit, mert liberális jó hírünk máris alaposan meg van tépázva a külföldön. A jellemző cikkből közöljük a következőket:

Gróf Apponyi Albert, Magyarország volt vallás- és közoktatásügyi minisztere, a legutóbbi hetekben Amerikában járt, ahol a békéről és a megértésről szónokolt. Négy teljes éven keresztül volt kultuszminiszter és ez alatt az idő alatt hivatalos hatáskörében semmit sem árult el ezekről a törekvéseiről. Eltekintve attól, hogy a Franciaországból bevándorolt apácáknak és szerzeteseknek segínyt adott templom- és kolostorépítésre, nagyon keveset törődött a gondjaira bizott oktatásügygyel. — Ismételten rámutattunk már arra a klerikális aknamunkára, amely esztendők óta céltudatos tervszerűséggel folyik. Báró Barkóczy Sándor miniszteri tanácsosra, a leghevesebb vérű reakciósrá, a középiskolák klerikalizálását bízták és a tanácsos ur élt is a kezébe adott alkalommal. Barkóczy ur Magyarországnak minden középiskolájában Mária-kongregációt alapított. Ezek tagjai — tapasztalatlan ifjak és leányok — bizonyos idő után fogadalmat tesznek le, amelyben kötelezik magukat, hogy sem színházba, sem hangversenyekre nem járnak, csak olyan gyűléseken vesznek részt, amelyeket a kongregáción ajánlanak, szórakozóhelyekre nem mennek s mindenben alávetik magukat a római jezsuita főkongregációnak. A Történelmi Társulat érdemes alelnökét, Zsilinszky Mihály volt államtitkárt, aki mint protestáns ember több ízben nyíltan állást foglalt a klerikális üzelmekkel szemben, kibuktatták és helyébe egy fiatal katolikus grófot választottak. Mint kiáltó szó a pusztában, hangozik e szomorú állapotok közepette Torda város határozata, amely nyíltan állást foglal az ellen, hogy a tordai gimnáziumban kongregációt alapítsanak, mert az csak a vallási türelmetlenség csiráit veti el az ifjuság lelkületében. Kiváncsian várjuk, mit szólnak ehhez a határozathoz a kultuszminiszterium bölcsei.

A Frankfurter Zeitung itt felsorolt adatai idehaza rég tudott dolgok, de talán most, ha az illetékes tényezők megtudják, hogy

a külföld is állandóan informálva van a klerikális üzelmekről, talán mégis többet fognak ellenük tenni, mint eddig.

A német trónörökös pár Bécsben. Frigyes Vilmos német trónörökös és neje Bécsbe érkeztek királyunk látogatására. A trónörökös most tér haza keleti utjáról, amelyet a Kinában pusztító pestis miatt a tervezettnél korábban kellett félbeszakítani. A trónörökös nem most először időzik Bécsben lelkes szeretettel ünneplik a trónörökös párt, amelynek mostani látogatásai annak bizonyosságául kell tekinteni, hogy a Hohenzollern- és Habsburg-dinasztia az ifjabb nemzedékben is ápolni kívánja azt a szívélyes viszonyt amely oly nagyban hozzájárul a béke nyilvánításához. Mint feltűnést keltő hírt írják a bécsi lapok, hogy a német trónörökös és nejét Ferenc Ferdinánd trónörökös és neje, Hohenberg hercegnő látták vendégül e hó 10-én a Belvedere kastélyban.

Az albán lázadás. Szalonikiból április 10-iki kelettel érkező táviratok szerint a lázadó albánok fölbátorodva az ellenük küldött török katonaság csekély erején, montenegróiak támogatásával ismét visszazoritották Tuzziig a csapatokat. A gyorstűzelő ágyuknak köszönhető csak, hogy Tuzit nem tudták ismét megszállani. Hír szerint a határon levő őrházak helyzete kétségbeejtő. Montenegró a beérkezett hivatalos jelentések szerint az egész határ mentén mozgósít és tüzéséget helyez el. A helyzetet ismét komolynak tekintik. Ezzel kapcsolatban a konstantinápolyi táviratok azt mondják, hogy a porta nagyköveteihez intézett köriratban tiltakozik Montenegró magatartása ellen, mert adott ígérete ellen is nem maradt semleges. Híre jár annak is, hogy Cettinjéből vissza fogják hívni a török nagykövetet.

Közgazdaság.

A Triesti Általános Biztosító Társulat

(Assicurazioni Generali) f. évi március hó 18-án tartott 79-ik közgyűlésén terjesztettek be az 1910. évi mérlegek. Az előttünk fekvő jelentésből látjuk, hogy az 1910. december 31-én érvényben volt életbiztosítási töke-

összegek 1.106.056,556 korona és 66 fillért tettek ki és az év folyamán bevett díjak 48,345.893 korona és 37 fillérre rugnak. Az életbiztosítási osztály díjtartaléka 23,140.354 korona 72 fillérrel 327.285.232 korona 15 fillérre emelkedett. Az életbiztosítottak osztalékalapja 6,348.761 korona 59 fillért tesz ki. A tüzbiztosítási ágban, beleértve a tükörüveg biztosítást, a díjbevétel 17.126,548.785 korona biztosítási összeg után 29,242.814 korona 26 fillér volt, miből 10,304.691 korona 19 fillér viszontbiztosításra fordított, úgy, hogy a tiszta díjbevétel 18,939.123 korona 07 fillérre rugott és ez összegből 13,669.865 korona 05 fillér mint díjtartalék minden tehertől menten jövő évre vihetett át. A jövő években esedékessé váló díjkötelezvények összege 137,113.154 korona 31 fillér. A betörésbiztosítási ágban a díjbevétel 1,331.117 korona 55 fillérre rugott, miből levonván a viszontbiztosítás, a tiszta díjbevétel 713.530 korona 19 fillért tett ki. A szállítmánybiztosítási ágban a díjbevétel kített 4,562.716 korona 13 fillért, mely a viszontbiztosítások levonása után 2,124.936 korona 18 fillérre rugott. Károkért a társaság 1910-ben 40,729.844 korona 11 fillért és alapítás óta 1.018,074.811 kor. 43 fillért fizetett ki. E kártérítési összegből hazánkra 201,616.256 kor. 21 fillér esik. A nyereség tartalékok közül, melyek összesen 26,304.585 korona 84 fillérre rugnak, különösen kiemelendők: az alapszabályszerinti nyereségtartalék, mely 6,300.000 koronát tesz ki, az értékpapírok árfolyamingadozására alakított tartalék, mely az idej átutalással együtt 17,977.207 kor. 12 fillérre rug, továbbá fel- emlitendő a 160.000 koronára rugó kétes követelések tartaléka és az ingatlan tartalék, mely az idej átutalással 1,867.378 korona 72 fillért tesz ki. Részvényenként 700 arany frank osztalék kerül kifizetésre. A társaság összes tartalékjai és alapjai, melyek első rangú értékekben vannak elhelyezve, az idej átutalások folytán 366,829.741 korona 68 fillérről 392,846.965 korona 47 fillérre emelkedtek, melyek következésképpen vannak elhelyezve: 1. Ingatlanok és jelzálog követelések 84,633.138 korona 94 fillér. 2. Életbiztosítási kötvényekre adott kölcsönök 32,702.122 korona 48 fillér. 3. Letéteményezett értékpapírokra adott kölcsönök 4,350.786

korona 18 fillér. 4. Értékpapírok 255,330.660 korona 59 fillér. 5. Követelések államoknál és tartományoknál 9,318.772 korona 15 fillér. 6. Tárca váltók 601.700 korona 78 fillér. 7. Készpénz és az intézet követelése a hitelezők követeléseinek levonásával 5,809.784 korona 35 fillér. Összesen 392,746.965 korona 47 fillér. Ezen értékekből 80 millió korona magyar értékekre esik. Ezen alkalommal arra utalunk, hogy az Assicurazioni Generali legújabb leányintézete, a „Minerva“ általános biztosító részvénytársaság Budapesten a kezességi és óvadék-, valamint az eltulajdonítás, lopás, hűtlen kezelés és sikasztás elleni biztosítást, nemkülömben a versenylovak, telivérek és más értékesebb tenyészállatok biztosítását vezette be mint új ágazatokat hazánkba.

Nyomatott a Kalvineum mű- és könyvnyomdában Maros-Vásárhely, Főtér 50.

Fizessen elő
a Vasárnapi Ujságra!

A
**VASÁRNAPI
UJSÁG**

a legrégebb, legkedveltebb
illusztrált hetilap.

ÖTVENNYOLCZADIK ÉVFOLYAM

Szerkeszti HOITSY PÁL.

Előfizetési ára: egész évre 20 korona,
félévre 10 korona, negyedévre 5 korona.

Mutatványszám ingyen.

Előfizetéseket elfogad

a „Vasárnapi Ujság“ kiadóhivatala

(FRANKLIN-TÁRSULAT)

Budapest, IV., Egyetem-utca 4. sz.

Jakab, a kis hajósinas.

Szives-örömet vettem ezt a vallomást. Majd megkérdeztem a haldoklótól, mint épül hite, reménye . . . felelete kielégített, megnyugtató. Ismerte azt, kiben hitét vetette, és békességet talált Ura, Üdvözítője véreben. Próbáltam erősíteni e hitben, nagy figyelemmel, gondolkozva hallgatott rám. A hajósinas boldogan, vidáman ült mellette. De végre úgy tetszett a matrónak, hogy igaztalanul bánik kis barátjával, ha mástól veszi a vigaszt és oktatást nem ő tőle. Felé fordult tehát s így szólt: Most már minden csendes, minden nyugodt, Jakab. Vajjon az Istennel való békesség ez?

— Igen, — felelte kis barátja — ez kibékülés Istennel, melyet meg se közelít semminemű értelem s mely egyedül tarthatja meg szívünk-lelkünket a Jézus Krisztusban.

— És kinek köszönhetem ezt a békét? — kérdezte tovább a beteg. Égett a vágytól, hogy magasztalást, vallomástételt hallhasson Üdvözítője kedves nevérol.

— Jézus Krisztusnak köszönheted a békét, ő a mi békességünk, egyedül ő! — felelt s kis hajósinas.

— Igen, csupán a Jézus — kiáltá vigan a haldokló — ő szerezte meg nekem a békességet vérevel, melyet a kereszfán kiontott éretem.

Hálásan s alázattal kulcsolta össze kezeit, s vidáman, boldogan tekintett ég felé. Az a tekintet, melyet Isten haldokló gyermeke ekkor vetett, szívem mélyéig meghatott és egész valóm megrázta. Nem tudtam tovább bennmaradni s kívül morzsoltam el a hála és öröm könnyeit. Ezen az éjszakán nem tudtam behunyni szememet. Eszem mindig azon járt, a mit a beteg ágyánál láttam, hallottam. Lelkem magasztalta az Urat, és szívem örömét lelte Istenben, irgalmas és kegyelemgazdag Üdvözítőmben, Csodálatos csendes, nyugodt éjszakám volt. Egy hang se hallatszott a hajón. Csak a tenger hullámai csobogtak lágyan, ünnepins danára . . . és

a kormányos zengett valami vidám dalt, melynek dallama szövegestől lehatott hozám. A csendes éj közepén végezte el Vilmos. Lelke fölszált az örök béke égi honába, könyörületes szívü Üdvözítőjéhez, ki őt is, mint a keresztfeszített gonosztevőt, még az utolsó órákban felkereste és üdvözítette.

Két napra rá, mint a hajón szokás, a matróz testét bevetették a tengerbe. A mint a végima és áldás elhangzott, a deszkáról, melyre rá volt fektetve, zajtalanul s halkan csuszott le a mély habba, mely megtartja, megőrzi őt el a föltámadás nagy napjáig, midőn tenger is visszaadja halottait. Keserű könnyeket sirt a kis hajósinas, midőn szívből szeretett barátja hült tetemét elnyelték a hullámok. Gyöngéden vigasztalva vettem karjaimba. Maguk a durva matrózok is résztvettek a kedves gyermek fájdalomában, s nem egynek szemében láttam résztvevő könnyet csillogni. Végre minden elmúlt.

Hajónk tovább-tovább haladt. Már majdnem a várvavárt angolhoni parton voltunk. Már távolasan előttünk emelkedett az országszéli hegyfok és mi vigan, örömjazzal üdvözöltük. De hirtelenében vad vihar támadt délnyugat felől s keresztülhajtott bennünket a csatornán, a mely Angliát Franciaországtól elválasztja. Teljes lehetetlen volt ezzel az idővel valami kikötőbe jutni. Szívünkben örültünk hát, mikor megint a nagy tengerre értünk. Hajónk megrepedt. Három nap, három éjjel hányt-vetett ide-oda a vad vihar és a felzudult tengerár, úgy, hogy fogalmunk se volt róla, tulajdonkép hol vagyunk. Végre negyedik nap, a vihar csendesedtével, ismét a part közelébe jutottunk . . . és azt láttuk, hogy elhajtattunk egész Skótszágig. A forthi tengeröböl terült el előttünk, ezen fekszik Edinburg, Skócia fővárossa. Horgonyvetni is próbáltunk. De este felé ujult erővel tört ki a vihar, pedig már egyidőre elcsendesedett. A horgony szétszakadt és mi a tengeröböl szigetei közé jutottunk. Éjfél tájban, vak sötétben, hajónk egy észre nem vett sziklához ütődött. (Folytatjuk.)